

As voegels praoten kunnen....

Op een aovend in et laest van meert was ik buten in de tuun an et wark. Ik was wat ontuug an et wieden en zette een peer bloempies in de tuun. Now en dan keek ik naor de locht, en iniens zag ik ze weer, de kiewieten, ze bin weeromme uut Spanje. Ik keek nog ien keer en daor zag ik mien eigen twee kiewieten: Kufien en Kiekie. Disse twee kiewieten hadde ik as jonkies redded. Zi'j weren haost dood gaon deurdat ik d'r haost mit de trekker overhenne reden was. Mar krekt op 'e tied zag ik ze en kon ik de trekker uutzetten. Ik bin d'r doe henne lopen, heb ze oppakt en wol ze in een aander stok laand zetten, maar veurdat ik dat doen kon, zeden zi'j: 'Daank je wel, jow hebben oons leven redded.'

Ik was helemaol verboasd want ik hadde nog nooit een voegel praoten heurd. Laot staon tweeje. Sund die tied gong ik vaeke bi'j de twee kiewieten kieken. Ze gruuden as kool en hadden altied hiele verhaelen. Zo hadden ze et over heur heit en mem, over et vliegen leren en over wat ze te eten kregen. Veul te vlogge gong dat jaor de zoemer veurbi'j. In de haost zeden Kufien en Kieken: 'Wi'j gaon d'r vandeur, et wodt hier te koold veur oons, mar in et veurjaar kommen wi'j weeromme en zullen we alles over de reize en over Spanje vertellen.' En now bin ik hatstikke bliede, want ze bin weeromme kommen. Gezond en wel.

'Wi'j hebben een protte mitmaekt,' zeden mien twee voegels. 'De reize naor Spanje toe vul nog niet mit. We mossen wel twee wiken vliegen en zoks is aorig vermuuiend. Soms mochten we een posien uutrusten, mar niet te lange, want de ere kiewieten wollen dan weer veerder. Aj' ien keer de groep kwiet binnē dan verdwael ie zo mar, veural zoe'n eerste keer. Wi'j vleugen over België henne; daor hej' van die voegelvangers. Gelokkig kregen ze oons niet te pakken. Doe vleugen we over Fraankriek naor Spanje toe, dat was een hiel aende. In Spanje hullen we vekaansie, en daor weren we hadde an toe. Die vekaansie het oons best voldaon. Mit alle aandere voegels bouwden we zo now en dan een fesien mit lekker eten en drinken. En wi'j voegels daansten ok nog. De voegeldaans hebben wi'j daor leerd!

Wi'j hebben veul ere voegels kennen leerd en now hebben we een protte ni'je vrunden. Zwemmen koj' daor ok, iedere aovend gongen wi'j in de zee zwemmen. Uutslaopen deden wi'j ok, om weer op krachten te kommen nao al die fesies én veur de weerommereize. Mar gelokkig bin we now weer in Stellingwarf.'

Helemaol sprakeloos bin ik van al die verhaelen van mien twee voegelties. En wat lieken ze in heur doen en laoten veule op meensken.

Ik bin nog de hieltied in de tuun an 't wark en doe ik de eerste kiewieten zag, bedocht ik vanzels dit verhael. Et is jammer,

dat voegels niet echt praoten kunnen, want dan zollen we nog een protte van ze leren kunnen.

BETSIE SIKKES